

Našla schody vedoucí z balkonu a použila je. Točily se a točily, byly delší, než měly být, aby ji přivedly do přízemí jen o patro níž. Měla pocit, že sešla alespoň čtyři patra, když uviděla třpytivě bílé dveře s šarlatovou obrubou na konci schodů. Neměly ani kliku, ani úchop.

Ceony přivinula Fennela blíž k sobě a natáhla ruku, aby do dveří strčila.

Budova kostela se rozplynula a s ní i celé Parliament Square. Ceony znovu stála ve vysoké, masité komoře protkané modrými žilkami a pulsujícími artériemi. Hlasitě BUCH, Buch, buch, které slychala skrze všechny vize, jí dunělo v uších a vibrovalo podlahou, ale bilo pomaleji, než si pamatovala.

Ve vzdálenosti ani ne deseti kroků uviděla další mělkou řeku krve a chlopeň. Byla to jiná chlopeň než ta, kterou sem přišla. Vedla do třetí komory Thaneova srdce. Musela.

Zježily se jí chlupy na rukou, když se zoufale rozhlížela, když čekala, že zahlédne Liřiny tmavé vlasy, nebo další useknuté ruce vznášející se z podlahy, aby se jí chopily. Při myšlence na Krvepoutačku se jí srdce roztlouklo stejně hlasitě jako to Emeryho. Kolik měla času, než ji Lira dostihne? Pokud na ni ta žena ovšem už nečekala v další komoře...

Nasucho polkla. Fennel jí olízl bradu papírovým jazykem.

„*Slož se*, pejsku,“ zašeptala. Měla co dělat, aby se celá netrásla. Nikdy za celý život se netrásla tolik, co za posledních čtyřiaadvacet hodin. Ztracený Emery Thane, to se nemohl nechat zachránit nějak snadněji?

Fennel udělal, co po něm chtěla, a složil se do svého křivého pětiúhelníku. Ceony ho opatrně uložila do kabely mezi balíky papíru. Při pohledu na chlopeň znovu zaklela. Pořád si přesně pa-

matovala, jaké to bylo pokoušet se projít skrz ty dusivé zdi, když se nemohla nadechnout a téměř ani pohnout. Příliš velké horko, příliš velká tma. Chuť strachu v jejích ústech připomínal nezralé ředkvičky. Co když se skrze *tuhle* chlopeň nedostane? Co když ji chlopeň chytí do svých semknutých zdí a...

Pokusila se strach polknout, ale zadrhl se jí v hrdle jako nechutný knedlík. Pořád ale chutnal lépe než selhání. Jestli teď o Emeryho přijde, nikdy si to neodpustí. Stálo ji to příliš mnoho úsilí, než aby se teď vzdala.

Přistoupila k semknutým stěnám chlopně se zaťatými zuby. Přitáhla si tašku blíž k tělu a druhou ruku protlačila mezi stěny. V duchu napočítala do tří. Když došla ke dvojce, zakřičela: „Po tomhle si to stipendium *vážně zasloužím!*“ Slova se odrazila od pulsujících stěn. Když napočítala do tří, hluboce se nadechla a vmáčkla se mezi zdi.

Ochranný řetěz ji sevřel ještě o něco pevněji, stěny chlopně jako by se od ní o několik centimetrů odtáhly a daly jí tak prostor k dýchání. Vydechla úlevou, než si uvědomila, co udělá otevřená chlopeň se zbytkem srdce.

Prostor kolem ní se zaplavil krví až do výše jejích boků. První BUCH každého BUCH, Buch, buch jí otrásl, při každém prvním úderu ze tří tuhla hrůzou. Její vlastní cop se jí stáhl kolem krku jako smyčka. V ústech cítila svou vlastní krev od toho, jak se kousla do jazyka.

Nemohla dýchat. *Nemohla dýchat!*

Donutila své nohy k pohybu, rukou šátrala po stěně, hledala něco, čeho by se zachytila. Pevně zavřela oči, protože jí do nich z čela stékal pot.

Plíce už jí téměř praskaly nedostatkem kyslíku, když nahma-